

τῷ τοῦ παρ' ἡμῶν ἀνάγκῃ: ὕστερον ὅμως ἀνέλαβε πᾶσαν τὴν ἐν τῷ παλατίῳ ὑπεροχὴν διὸ καὶ Κουροπαλάτης ἐκλήθη ἐκ τοῦ λατινικοῦ eura palatii (ὁ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου ὑπουργός). Ἐλέγετο δὲ κατ' ἀρχὰς καὶ ὕπαρχος καὶ Πραεπίσιτος (Praepositus) τοῦ Παλατίου, ὃ ἀνάλογος ἴν, κατὰ Σκαρλ. 8. Βυζάντιον, ὃ παρὰ Πέρταις Δαρεγεμεδούμ (Σ. Δ. Βυζ. Κ. Π. γ'. 79). Ὅθεν καὶ ὁ Ἰουστινός ὁ ἀνεψιὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐτιμήθη Κουροπαλάτης. Προηγείτο δ' ἐν ταῖς ἐπισήμοις προσελύσεις τοῦ αὐτοκράτορος κρατῶν ράβδον χρυσοῦν καὶ φορῶν πράσινα ἐνδύματα. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ὄχημα αὐτοῦ πράσινον ἴν.

ιζ') Αὕτη ἡ ἐπιγραφή μικροτέρα καὶ νεωτέρα τῆς πρώτης εἶναι. Ἐντετείχισται δὲ δεξιᾷ τῆς θύρας τῆς μητροπόλεως καὶ ἄνωθεν τοῦ παραθύρου.

Ἡ γραφή εἶναι βυζαντιακὴ.

† **ΑΝΕΚΛΙΝΘΗ Ο ΠΑΝΣΕΠΤΟΣ Σ
ΤΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΔΡΑΜΑΣ**

**ΔΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ Ὑ ΚΑΤΑ ΚΡΟΥΣ ΧΡΙΜΑΤΙ
ΣΑΝΤΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΤΣ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΩ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΚΩ ΠΑΡΘΕΝΙΩ ΚΑΙ ΕΞΟ
ΔΟΥ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ.**

Ἐν ἔτει αψκα (1721).

Ἄνεκλινθη ὁ Πάνσεπτος ὁ-
τος ναὸς τῆς ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Δράμας
διὰ συνδρομῆς τοῦ κατὰ καιροῦ χρηματι-
σαντος ἀρχιερέως τοῦ Πανιερωτάτου
Μητροπολίτη Κ(υρίῳ) Παρθενίῳ καὶ ἐξόδου
τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Ἐν ἔτει αψκα' (1721).

Ὁ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ ἀναφερόμενος Μητροπολίτης Παρθένιος εἶναι ὁ πρῶτος τῶν τῆς Δράμας μητροπολιτῶν διότι πρὶν ἢ πόλις αὕτη ὑπάγχετο εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν θρόνον Φιλίππων, ὃν ὁ τελευταῖος ἐπίσκοπος ἀναφέρεται ὁ Γεωμανὸς (1671). Μετὰ ταῦτα, καταστραφείσης τῆς πόλεως τῶν Φιλίππων (ἄγνωστον πότε). ἤνώθη ὁ ἐπισκοπικὸς τίτλος Φιλίππων καὶ Δράμας, καὶ κατὰ τὸ 1721 ἀνευρίσκομεν ἐπίσκοπον τὸν Παρθένιον (Tafel, Thessalon. 66), τὸν καὶ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἡμῶν ἀναφερόμενον.

ιη') Ἐπὶ λίθου λευκοῦ, κειμένου ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τῆς πόλεως.

«Οἱ δέψη κατεχόμενοι δεῦτε καὶ κοεσεῖτε,
ὑδωρ γλυκὸ καλλίρροον, ἔσως καὶ εὐφρανθῆτε.
Πηγὴ, ἣν ὑκοδόμησε Δράμας Μητροπολίτης
Ἐπιστατήσας εἰς αὐτὴν ὡς ὄντως ἀρχεβύτης.
Σπουδῆς καὶ ἐξόδων τοῦ αὐτοῦ κυρίου Νικοδήμου
Ἄμα τῶν ἐπιτρόπων τε Ἀντωνίου καὶ Γεωργίου.
Εἰς ἔτος τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ σωτηρίου
Δεκάτου καὶ ἐνάτου τε ἀπὸ Χριστοῦ Κυρίου.

1819 Μαρτίου 27».

ιθ') Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην μοὶ ἔπεμψεν ἐκ Πρωσοτζάνης ὁ δημοδιδάσκαλος τοῦ χωρίου ἀντιγεγραμμένην διὰ μολυβδοκανδυλίου. Ἐπειδὴ ὁ λίθος, ἐφ' ὃ εἶναι ἐγκεχαραγμένη ἡ ἐπιγραφή, εἶναι ἐντετείχισμένος ἐν τῷ ναῷ καὶ ἐγρίσθη δι' ἀσβέστου, κατέστησαν δυσανάγνωστα τὰ γράμματα. Ἐχει δὲ ὡς ἐξῆς:

CHNTESPOLVLAE· FIL· SCI
APORIANVS· SHINVXORISVA
AF SECVBITI I I I I· VEC
DE DVHERMES XIX VTI XI
SVRISIIVSADAIANTROSAL (Rosalia?)
SVBCVRAT // // // ZIPAIMESII E
ADNRROFRIOPIVSQS

κ'. TIVIR· QINQ· PHILIPP· AVGVS
SERMO· TVRPILIVS VETIDIVS
OPPIVM· FRONTONEM· PATREM
ADIECTA· CELLANA· FATORI.

κα'. Q· SENIVIVS· NIVIVS
IVORECVS· NATIONEM
VNICIOPIO· YIIXVIESOIVE
IVLIE· EPINI· VXORI
MELE PINTISIM ETRV
RIE· VXORI· MELE
BENEMERENTI
VIVS YLCIND· C· VRLI.

Ἐν Δράμῃ, μηνὶ Ἰουλίῳ 1892.

N. I. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

Ἐξ ἐκθέσεως τοῦ ἐκ τῶν ἐτέρων τῆς ἐν Ἀθήναις ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς κ. Καρόλου Βαλδοστίν ἀρυόμεθα περὶ τῆς ἐν Ἐρετρείᾳ ἀνακαλύψεως τάφου, ὃν συνταυτίζει πρὸς τὸν τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ ἐξῆς ἐνδιαφέροντα.

Ἡ ἀμερικανικὴ σχολὴ ἐπεχείρησεν ἀνασκαφὰς κατὰ Φεβρουάριον καὶ Μάρτιον τοῦ 1891 ἐν τῷ τμήματι ἐκεῖνον, ὅπερ διαχωρίζει τὴν Ἐρετρείαν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ἐπὶ τῆς Δ ἀκτῆς τῆς Εὐβοίας. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἀπεκαλύψαν ἀλλεπαλλήλως χρυσᾷ ἐνώπιον, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ κ. Βαλδοστίν ὡς τὰ ὠραιότερα εἶδη τῆς ἀρχαίας κοσμηματοποιίας, ἀπτικὰς ληκύθους, κομψότατα ἀγγεῖα, κεκοσμημένα δι' ὠραίων σχεδίων ἐπὶ λεπτοῦ λευκοῦ ἐδάφους, τοῖχον ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ ὕψους 2 μέτρ. 50 καὶ μήκους 13 μέτρων, ἐκάστου ὄγκου ἔχοντος μήκος 1 μέτρ. 50 ἑκατοστ. καὶ κάτωθεν τοῦ ὑποβάθρου τούτου (τὸ ὑπερβεν οἰκοδόμημα δὲν ὑπάρχει πλέον), δύο θεμέλια ἐκ πορφυροῦ λίθου. Ἐν ταῖς ἐπιτομεταῖς γωνίαις τοῦ ὑποβάθρου ἀνεκαλύφθησαν κατόπιν δύο τάφοι ἢ λίθινοι σαρκοφάγοι, κεκαλυμμένοι ὑπὸ μεγάλων πλακῶν. Καὶ ἐκ μὲν τῆς πρώτης τῶν σαρκοφάγων τούτων ἐξήγαγον ἀγγεῖα καὶ 150 φύλλα χρυσοῦ λεπτότατα ποικίλων σχημάτων, ὡς καὶ δακτύλιον μετὰ σφραγιδολίθου. Ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ τῇ καὶ ἀρχαιότερα ἔμα καὶ σπουδαιότερα εὐρέθη μέγα διάδημα ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ἐπτὰ ἄλλα τοιαῦτα χρυσα, πεμάχιον κραινίου, πολλὰ μικρὰ ἀγγεῖα καὶ ὀρειχάλκινα εἶδη, μαχαίριον, δύο στυλίσκι, μεταλλικὴ γραφίς, πολλὰ ἐξ ὅπου τῆς γῆς ἀγαλμάτια, μυθολογικὰ ἢ συμβολικὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ ἐπὶ τέλους εἰδῶλιον ἐξ ὅπου τῆς γῆς, παριστῶν ἄνδρα, φέροντα μανδύαν.

Ὁ κ. Βαλδοστίν πέποιθεν ὅτι ὁ μεγαλοπρεπὴς τύπος τοῦ τῆς περιούχης τοῖχου, ὁ ἀξιοθαύμαστος κατασκευὴ τῶν λιθίνων σαρκοφάγων, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ χαρακτηριστῆρ τῶν ἀνακαλυφθέντων ἀντικειμένων ὑποδεικνύει πρῶτον ὅτι τὸ εἶρημα ἀποτελεῖ οἰκογενειακὸν τάφον, εἶτα δὲ ὅτι τὸ κυριώτερον ἐν αὐτῷ ταφῆν πρόσωπον ἴστο Ἕλληνα τῆς ὑψίστης κοινωνικῆς τάξεως καὶ ὅτι τὸ πρόσωπον τούτου ἴστο ἐγγράμματος ἀνίρ. Ἀλλὰ καὶ περαιτέρω χωρεῖ ἐν ταῖς εἰκασίαις αὐτοῦ. Παρὰ τὴν δευτέραν σαρκοφάγον παρατηρήθη ἐν τῷ κέντρῳ μεγάλου τετραγώνου μαρμαρίνη πλάξ μετὰ χαρακτῆρων, καλῶς γεγλυμμένων, ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή:

[B]IOTH [A]ΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥ

τούτῃστι: «Βιόθη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀριστοτέλους». Ἡ ἐπιγραφή αὕτη καὶ τὸ ἀγαλμάτιον ἀποτελοῦσι διὰ τὸν σοφὸν Ἀμερικανὸν ἀρετηρία» σει-

ρᾶς συμπερασμάτων, ἐξ ὧν προάγεται νὰ θεωρήσῃ τὸ ἐν Ἑρετρείᾳ εἶ-
ρημα ὡς τὸν τάφον τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ διδασκάλου Ἀλεξάνδρου τοῦ
Μεγάλου.

Τῷ 323 π. Χ. ὁ Ἀριστοτέλης ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὰς Ἀ-
θήνας κατέφυγε λοιπὸν εἰς Χαλκίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, ὅπου ἀναμ-
φιβόλως υπῆρχεν ἡ καιτὶς τῆς οἰκογενείας τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἢ τοῦ πα-
τρὸς· αὐτόθι ἐκέκτητο καὶ σπουδαῖον κτῆμα. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀπέθανεν
ἐν Χαλκίδι ἐκ στομαχικοῦ νοσήματός. Ἡ μετέπειτα μεταφορὰ τῶν λει-
ψάνων αὐτοῦ εἰς Στάγειρα ἀναφέρεται ἐν παραδόξοις ἡκιστα ἀξιόπιστο.
Ἡ διαθήκη τοῦ μεγάλου φιλοσόφου, διαθήκη διατωθεῖσα τοῖς μετα-
γενετέροις διὰ τοῦ Διογένηος Λαερτίου (καὶ ἀναφερομένη ὑπὸ τοῦ
κ. Βαλδσταῖν) ρητῶς καθορίζει: ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε τὴν κατοικίαν,
τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐστίν, ἐν Χαλκίδι καὶ οὐχὶ ἐν Σταγείροις, καὶ ὅτι
ἐκέκτητο αὐτόθι σπουδαῖα κτῆματα.

Ἀλλὰ τὰ πεδία τῆς Χαλκίδος συνορεύουσι μετὰ τῶν τῆς Ἑρε-
τρείας, ἡ δὲ τῆς Ἑρετρείας χώρα — καὶ πλεῖστα ὑπάρχουσι περὶ τού-
του μαρτύρια — ἴσο νεκρόπολις. Ὁ ὑπὸ τῆς ἀμερικανικῆς λοιπὸν σχο-
λῆς ἀνακαλυφθεὶς τάφος εἶναι τάφος σημαίνουσης οἰκογενείας, τάφος
ἐξόχου προσώπου, σοφοῦ, ἐν ἐνὶ λόγῳ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ἐκ τοῦ τάφου
τούτου ἐξήχθη μικρὰ τετράγωνος πλάξ, φέροντα ἐγκεχαραγμένον τὸ
ὄνομα τοῦ Ἀριστοτέλους· ἐκτὸς τούτου τὸ ἐξ ὀπίτης γῆς ἀγαλματίον
ἀναποκρίνεται ἐκ τῆς στάσεως τοῦ προσώπου πρὸς τὴν ὑπὸ τινος Χρι-
στοδώρου περιγραφῆν τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Ἀριστοτέλους, ὃν εἶδεν ἐν
Κωνσταντινουπόλει.

Κατ' ἀρχὰς ἐνδοκίμοι τινες ἐπεκράτησαν παρὰ τοῖς ἀμερικανοῖς
ἀρχαιολόγοις, ἀλλ' αἱ ἀμφιβολίαι αὐτῶν καθ' ὀλοκληρίαν σχεδὸν διεσκε-
δάθησαν κυνεπεῖα νέων ἐπιμεληθέντων ἐρευνητῶν, ἡ δὲ ἐπίσημος ἔκθε-
σις, ἣν καταρτίζει ἡ τῶν Ἀθηνῶν ἀρχαιολογικῆ σχολῆ θὰ διαφωτίσῃ
τὸ ζήτημα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κ. Βαλδσταῖν παρατηρεῖ ὅτι ἡ Χαλκὶς
καὶ ἡ Ἑρετρεία δὲν ἴσαν, ὡς ὑπετέθη, δύο διακεκριμέναι χώραι ἢ ἐδά-
φη. Οἱ κλασικοὶ συγγραφεῖς ἀναφέρουσιν ὅτι ἡ Χαλκὶς ἔδωκε κατὰ τινά
ἐποχὴν τὸ ὄνομα αὐτῆς εἰς δλόκληρον τὴν Εὐβοίαν καὶ ὅτι ἡ ὄνομασία
αὕτη ἠδύνατο νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τῆς Ἑρετρείας. Ἐκ τῆς διαθή-
κης τοῦ Ἀριστοτέλους προκύπτει ὅτι ὁ φίλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδό-
νος ἐκέκτητο μέγα κτῆμα ἐν Χαλκίδι, οὐχὶ τῇ πόλει· ἀλλὰ τῇ πεδιάδι.
Εἰς τοὺς σκεπτικὸς τοὺς ἐρωτῶντας ἂν μὴ ἴτο τάχα δυνατόν νὰ ὑπάρ-
χωσι πολλοί, φέροντες τὸ ὄνομα Ἀριστοτέλης, ὁ κ. Βαλδσταῖν ἀπαντᾷ:
«Βεβαίως· ἀλλ' εἰς μόνος ἴσο ἀξίος τιμῶν καὶ δειγμάτων σεβασμοῦ,
οἷον ἔτυχε τὸ ἐν Ἑρετρείᾳ ταφὴν πρόσωπον». Ἡ μνεῖα τοῦ ὀνόματος
τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν μεταγενετέρα ἐπιγραφῇ (Β' αἰῶνος), εὑρεθείση
ἐν αὐτῇ τῇ Ἑρετρείᾳ, ἐφαρμόζεται ἐπὶ τοῦ ἐγγόνου τοῦ φιλοσόφου,
Ἀριστοτέλους καὶ ἡ Βισίτη. Ἡ δὲ τάφος ἀνεκαλύφθη θὰ ἴηαι
θυγάτηρ τοῦ δευτέρου τούτου Ἀριστοτέλους. Ἄν καὶ ἀπόλυτος ἡ ἀπό-
δειξις ὁ κ. Βαλδσταῖν ἀξιοῖ ὀπωδήποτε ν' ἀποδώσῃ τὸν ἐν Ἑρετρείᾳ
τάφον εἰς τὸν διάσημον Ἀριστοτέλη τῆς ἱστορίας.

ΕΠ ΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

Ἡ μακροτέρα ἀμαξοστοιχία, ἣν εὑρέ ποτε ἀτμάμαξα, ἴσο μία
ἐν τῇ τοῦ Λονδίνου ὁδῷ Ρίθινγκ. Ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ 250 κενῶν ἀμαξῶν
καὶ εἶχε μῆκος 1 1/4 μιλίου.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἐν χρήσει τηλεφῶ-
νων εἶναι 512,407 καὶ τὸ ὅλον μῆκος τῆς γραμμῆς εἶναι 255,800 μι-
λίων, ἴσοι ἴσον πρὸς 10 1/2 περίπου φορές τὴν περιφέρειαν τῆς γῆς.

— Ἡ μακροτέρα ἐν τῷ κόσμῳ σήραγγα εἶναι ἡ ἐν Σιμπλὸν κατασκευα-
ζομένη. Κατὰ τὰ ἀποδεκτὰ γενόμενα τελευταῖα σχέδια θὰ ἔχῃ μῆκος
12. 6 μιλίων ἴσοι 3. 1 μιλίων πλέον τῆς σήραγγος τοῦ Ἀγ. Γαθάρδου.

— Ἐν τρισὶ τῶν εὐρυτέρων σιδηροδρομικῶν σταθμῶν τοῦ Λονδίνου —
Τσάριγκ Κρός, Κάννον Στρίητ καὶ τῆς Γεφύρας τοῦ Λονδίνου — 32,969

κινήσεις γίνονται καθ' ἕκαστον 24ωρον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν σημάτων
καὶ λοιπῶν, μὴ συμπεριλαμβανομένων ἐν αὐταῖς τῶν τῆς τηλεγραφι-
κῆς ὑπηρεσίας.

— Ἡ τύφλωσις ἐφθασεν ἐν Εὐρώπῃ εἰς μὲν τὸ ἀνώτατον αὐτῆς ση-
μεῖον παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς, οἵτινες διακρίνονται ἐπὶ ὑπομελαίνῃ χροίᾳ,
εἰς τὸ κατώτατον δὲ ἐν Σουηδίᾳ. Τὰ δύο ἄκρα πλημμυλοῦς καὶ καθαρᾶς
δράσεως ἀπαντῶσιν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ καὶ ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις· ἐν
τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ χώρα ἡ ἀναλογία τοῦ τυφλοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἡ
ἐλαχίστη ἐν συγκρίσει πρὸς πᾶσαν ἄλλην χώραν τοῦ κόσμου.

— Σκέψις γίνεται περὶ κατασκευῆς ὑπογείου ἢ ηλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου
ἐν Βερολίνῳ, μῆκος 30 μιλίων περίπου, κινουμένου ὑπὸ 38 ἢλεκτρικῶν
κινήτριων καὶ ἔχοντος τοὺς τροχοὺς καὶ λοιπὰ κινήτρια μηχανήματα
ἐν ἐλαφίῳ πρὸς ἀπορυγῆν τοῦ θορύβου. Αἱ ἀμαξοστοιχίαι θὰ λειτουργῶσι
κατὰ διαλείμματα τριῶν λεπτῶν ἢ δὲ τιμῆ τῶν εἰσιτηρίων ἔσται ἡ αὐτῇ
διὰ πάντα σταθμῶν. Ἡ δαπάνη ὑπολογίζεται εἰς 2 1/2 ἑκατομ. λίρ.
στερλ. καὶ τι πρὸς, τὰ δὲ ἐτήσια κέρδη εἰς 141 χιλ. λίρῶν στερλινῶν.

— Παράδειγμα αἰφνιδοῦ καταστροφῆς ζωϊκῆς ὑπάρξεως δύναται νὰ
θεωρηθῇ καὶ τὸ ἐξῆς, ὅτι κατὰ τινά ραγδαίαν βροχίην ἐν Τεξῆ πρὸ ὀλί-
γου καιροῦ τσαυτῆ ἰλὸς παρεσύρθη εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ ρεῦματα,
ὥστε τὸ ὕδωρ κατέστη πυκνότερον, φονευσθέντων ὅτω τῶν ἰχθύων, οἵ-
τινες κατὰ χιλιάδας ἔπλεον ἐν τοῖς ὀρηκτικῶς ρεῦμασιν.

— Ἰστοὶ ἐκ ξύλου κέδρου δὲν εἶναι κατάλληλοι διὰ τηλεγραφικῶς
ἰστοῦς ἢ πασσάλους, διότι ταχύτατα καταστρέφονται· γενομένης-
ἐξετάσεως εἰρέθη ὅτι οἱ ἰστοὶ ἐκεῖνοι ἴσαν κατοικίαι πολλῶν ἐντό-
μων. Τὰ ἐντομοφάγα πτηνὰ ἀνεκάλυψαν πάραυτα τὸ πρῶγμα καὶ προσ-
παθοῦντα νὰ ἐξαγάγῃσι τὰ ἐν τοῖς ἰστοῖς τούτοις ἔντομα, κατὰ γράμμα
κατέστρεψον τοὺς ἰστοὺς, ἐπιβάλλοντα τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν.

— Ἄν ἔχωνται βάσεως αἱ ἐκ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ληφθεῖσαι
ἐκθέσεις φαίνεται ὅτι τὸ μῆγμα νικέλου καὶ γάλυθος ἀποβαίνει στερεώ-
τατον. Λέγεται ὅτι μία τῶν ἐκ νικέλου καὶ γάλυθος πλάκων, πάχους 4
δακτύλων, προωρισμένη διὰ τὸ ἀμερικανικὸν καταδρομικὸν Νέα ν
Ἰόρκην ἐδοκιμάσθη· κατὰ τὴν δοκιμὴν ταύτην παρετηρήθη ὅτι βλή-
μα ἐκ πυροβόλου 4 δακτύλων διαμέτρου ἐκσφενδονισθέν, μετ' ἀρχικῆς τα-
χύτητος 1420 ποδῶν κατὰ δευτερόλεπτον, ἀνεπήδησε, χωρὶς νὰ διατρήσῃ
τὴν πλάκα. Πρὸς τούτοις ἑτέρα μέθοδος μετατροπῆς τοῦ σιδήρου εἰς γά-
λυθα ἀναφέρεται, διαφέρουσα τῆς συνήθους καὶ συνισταμένη εἰς ἀντι-
κατάστασιν τοῦ νῦν ἐν χρήσει καυσξύλου διὰ πίεσιν· ἡμικεκαυμένης ἐν
τῇ κατασκευῇ τοῦ γάλυθος.

Ἡ ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

(Ἀφήγησις λοχίου ἐπηρεζήσαντος τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸν τελευ-
ταῖον γαλλογερμανικὸν πόλεμον).

Τὴν 29 ὀκτωβρίου, περὶ τὴν πρωίαν, ἐξερχόμεθα τοῦ Μῆτς
ἀοπλοὶ τὴν προτεραίαν εἶχομεν παραδώσει τὰ ὄπλα. Διερχόμε-
θα τὸ χωρίον Λορρύ. Οἱ κάτοικοι ἴσαντο ἐπὶ τῶν θυρῶν τῶν κα-
τοικιῶν τῶν καὶ παρετήρουν ἡμᾶς διερχομένους. Ἐν τῷ μέσῳ
μεγάλῃς πεδιάδος μεταξὺ Λορρύ καὶ Πλασβιλ ἰστάμεθα πρὸς ἀ-
νάπαυσιν. Ἐκεῖ εὐρίσκοντο ἐριπποὶ πρῶσοι ὑπαξιωματικοί, ἐπὶ
τοῦ ἄκρου τῆς ὁδοῦ. Διήλθομεν πρὸ αὐτῶν. Ὁ συνταγματάρχης
καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἡμῶν μᾶς εἶχον συνοδεύσει. Ὁ συνταγματάρ-
χης ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῶν ὑπαξιωματικῶν τούτων. Ἦτο πελι-
δνός, τὸ δὲ πρόσωπόν του προέδιδεν ἄνθρωπον ἄθλιον. Προσεπά-
θει νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο. Αἱ λέξεις ἐχάνοντο ἐν τῷ
στόματί του. Ἀφοῦ διήλθομεν πάντες πρὸ αὐτοῦ, ἐκεῖνος ἐστρά-
φη πρὸς τὸ Μῆτς μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐμείναμεν μόνοι με-
ταξὺ τῶν Πρῶσων. Τετέλεσται! Εἶμεθα αἰχμάλωτοι.

Μὲ ἐρριψην ἐντὸς καλύβης ὅπου δὲν ἦμεν πολὺ ἄσχημα. Ἐ-